

Arrest

nr. 306 963 van 22 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Maarten DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 december 2011 en dient diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 28 februari 2013 een weigeringsbeslissing neemt. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 106 591 van 11 juli 2013. Op 15 maart 2013 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Op 11 maart 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 mei 2021 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Bij arrest van de Raad nr. 266 281 van 6 januari 2022 wordt het hiertegen ingestelde beroep verworpen. Op 10 februari 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 20 april 2024 wordt ten aanzien van verzoeker, na het toedienen van vrijwillige slagen en verwondingen aan een medewerker van de vervoersmaatschappij STIB, een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld. Diezelfde dag wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven, alsook een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

1.4. Op 14 mei 2024 wordt verzoeker, na betrapting op heterdaad op feiten van slagen en verwondingen aan meerdere medewerkers van de vervoersmaatschappij STIB, gearresteerd door de politie van Brussel Hoofdstad-Elsene. Diezelfde dag wordt hij door de politie gehoord.

1.5. Op 14 mei 2024 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel op 14.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: F. voornaam: K. M. O. geboortedatum: 21.06.1982 geboorteplaats: Lome nationaliteit: Togo wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart last te hebben van maagproblemen maar zonder verdere specificatie. Verder verklaart hij een broer te hebben in België maar er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie noch gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12.03.2021 werd bij beslissing van 19.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12.03.2021 werd bij beslissing van 19.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard

Betrokkene verklaart dat hij zich niet veilig voelt in Togo

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.03.2021. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12.03.2021 werd bij beslissing van 19.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding. In het verzoekschrift wordt ten andere aangegeven dat de vasthoudingsbeslissing het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijk beroep bij de raadkamer te Brussel.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad

toebrenge door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 3°, en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 14 mei 2024, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

"[...]."

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "période tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent samenvattend op drie elementen:

- Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken

- Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken¹.

Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 Oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"[...]."

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.

Bovendien weigert de bestreden beslissing rekening te houden met de feitelijke verblijfsituatie in hoofde van verzoeker.

Zoals reeds vermeld woont verzoeker reeds tien jaar samen met zijn broer. Dit gegeven werd door verzoeker medegedeeld aan de politiediensten tijdens zijn verhoor door de Lokale Politie Brussel, en kan dus worden geacht gekend te zijn door verwerende partij.

Verzoeker beschikt dus wel degelijk over een feitelijk adres, waar hij reeds lange tijd verblijft.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel (domicilie)adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Het vermeend gevaar voor de openbare orde wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat lastens verzoeker vlak voor de bestreden beslissing een PV werd opgemaakt voor feiten van slagen en verwondingen door de Lokale Politie Brussel.

Een dergelijke motivatie is niet afdoende.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

3.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De bestreden beslissing bevat enkel een standaardformulering waarin louter en passant wordt verwezen naar het betreffende PV opgesteld door de lokale politie Brussel.

In zijn meer dan tien jaar durend verblijf in België werd verzoeker nooit veroordeeld. Evenmin is verzoeker ANG gekend. Hij heeft dus m.a.w. nooit enig probleem gehad met politie en/of justitie.

4.

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom de opmaak van een PV lastens verzoeker t.g.v. een vechtpartij zonder gewonden, een eerste aanraking met de politiediensten sinds 2011, aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom de betreffende feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

5

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van dit PV, ten gevolge van vechtpartij zonder gewonden, afleidt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens en (gebrek aan) voorgaanden van verzoeker, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, en 12°, en artikel 74/14, § 3, 1°, en 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, zoals genoegzaam uit een eenvoudige lezing van de deze beslissing blijkt. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt wat volgt:

"De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht."

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. De aangevoerde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is aldus niet dienstig.

3.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

3.3.6. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.3.7. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt, zo weze herhaald, artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, en 12°, van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...).”

De Raad stelt vast dat het hele betoog van verzoeker erop gericht is de schending van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Hij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing eveneens is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, en 12°, van de Vreemdelingenwet. Daarbij blijkt uit de wettekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de minister of de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven wanneer onder meer toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, en 12°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist het determinerende motief niet dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij geeft, laat staan toont, niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet waarin hij in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert eveneens dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, dat hem werd betekend op 20 april 2024. Verzoeker betwist dit niet en zulks blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Het blijkt niet dat dit inreisverbod binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn bij de Raad werd aangevochten noch dat het werd opgeheven of opgeschort. Het is aldus definitief aanwezig in het rechtsverkeer en het is nog steeds van toepassing. De Raad stelt bijgevolg vast dat ook dit motief een determinerend motief is, aangezien het op zich reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Het motief ontleend aan een mogelijke schending van de openbare orde is slechts een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van een overtollig motief, *in casu* de toepasselijkheid van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het enig middel. Met zijn betoog toont verzoeker aldus niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is.

3.3.8. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift verder de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onder meer kan worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek, zoals bepaald in § 1, indien:

“1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is *in casu* gesteund op artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat enerzijds, en op artikel 74/14, § 3, 3°, van dezelfde wet, omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid anderzijds. Elk van deze motieven kan op zich de afwezigheid van termijn verantwoorden. Indien één ervan overeind blijft, dan wordt het andere overtollig.

Het risico op onderduiken kan volgens verzoeker uit geen enkel element worden afgeleid en kan dus ook niet worden gemotiveerd. Hij kan daarin evenwel niet worden bijgetreden om de volgende redenen.

De Raad wijst erop dat de thans geldende reglementering aangaande het risico op onderduiken werd ingevoegd bij artikel 4, 1°, en 3°, van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

De tweede paragraaf van artikel 1, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu wordt het risico op onderduiken blijkens de bestreden beslissing gestaafd aan de hand van artikel 1, § 2, 1°, 3°, en 5°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;”

De bestreden beslissing motiveert voor elk van de verschillende gronden de toepassing voor verzoeker.

Verzoekers betoog, dat de wetgever “*andere hypotheses*” heeft beoogd, is, gelet op voorgaande, niet correct. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker zijn argumentatie steunt op een verouderde versie van de relevante wetgeving en de daaraan voorafgaande voorbereidende werken, zodat alleen maar kan worden vastgesteld dat dit middelonderdeel faalt in rechte.

Waar verzoeker nog stelt dat de loutere overweging dat hij geen officieel (domicilie)adres zou hebben niet toelaat te besluiten tot een risico op onderduiken in zijn hoofde en dat geen rekening werd gehouden met (de niet gestaafde bewering over) zijn feitelijke verblijfsituatie daar hij reeds tien jaar met zijn broer samenwoont, moet worden vastgesteld dat dit geen motief is in de bestreden beslissing; wél wordt, conform artikel 1, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat hij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden op grond van de vaststelling dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert en conform artikel 1, § 2, 5°, van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat aan hem betekend werd op 20 april 2024. Verzoeker toont dus niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is, en verder brengt hij geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het, in het licht van zijn specifieke omstandigheden, niet zou volstaan om te motiveren waarom er een risico op onderduiken bestaat.

Het motief aangaande het risico op onderduiken blijft gelet op het voorafgaande dus onverminderd overeind en volstaat op zich om af te wijken van de standaardtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek. Verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet betreft ook hier een overtollig motief zodat het desgevallend ernstig bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoeker er geen belang bij heeft.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker erop alludeert dat de verwerende partij had moeten motiveren waarom niet werd geopteerd voor een andere termijn tussen nul en zeven dagen, is de Raad van oordeel dat het volstaat dat wordt gemotiveerd om welke reden geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend zodat verzoeker desgewenst kan aantonen dat en om welke reden het oordeel van de verwerende partij niet deugdelijk is.

3.3.9. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover hij beschikt zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

3.3.10. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS